

MEZARIN İÇİ Mİ, YOKSA DIŐI MI ÖNEMLİ?

İnsanlar yaşarken güzel mekânlarda, konforlu evlerde oturmayı tercih ettikleri veya arzuladıkları gibi, öldükten sonra da tarihi kabristanlara gömülmeyi arzu ediyorlar. Bazı kimseler de mezarlıkların özellikle yola yakın kısmına defnedilmek için çoluk çocuğuna vasiyette bulunuyorlar. Bunun sebebi, yoldan gelen geçenlerin okuyacakları Fatiha'dan, yapacakları duadan daha fazla hisse almaktır. Böyle insani bir arzunun gereği olarak önceden hazırlanmış mezarlara, satın alınmış yerlere, bazı kabristanlarda rastlıyoruz. Bunların arasında dünyada iken din, diyanetle, manevi dünya ve metafizik alemle hiç ilgileri olmayanlar bile bulunuyor.

Kırtık Mezarlığına herkes gibi ben de çok gidenlerdenim. Kayın pederim, kayın validem, bu yıl vefat eden annemin yanında çok özel dostlarım da bu mezarlıkta bulunuyorlar. Kıymetli meslektaşım bilge insan, Müteveffa İsmet bey arkadaşım, müdür yardımcım, can dostum rahmetli Yusuf Güzeltepe kardeşim, garip personelim Ramazan, genç yaşta vefat eden tıp talebesi öğrencim Enis ve diğer dostlarım. Cenab-ı Hak hepsine mağfiretiyle muamele etsin, mekânlarını cennet eylesin. Her mezarlığa girişimde sanki ben, dilenciler sokağına girmiş gibi bir his uyanır içimde. Nasıl dilenciler el açıp tek istekleri para ise, kabristandaki mevtaların da tek isteği müştereken Fatiha'dır. Elli yıldır Manisa'da oturuyorum. Çoğu mezar taşlarında bulunan müteveffaların soy isimleri kafamda çağrışım yapıyor. Zengininden fakirine kadar birçok ismi, görmesem bile soy isimleri tanıyorum. Nereden mi? Biliyorsunuz İlin tek lisesi olan Manisa Lisesi'nin tarihinde ve lisenin idaresinde en uzun görev yapan bir idareciydim. Dolayısıyla öğrencilerin soy isimleri zihnimde çağrışım yaptığı için mevtaların kim olduğunu tahmin edebiliyorum. Hepsi de el açmış bizden Fatiha bekliyor. Dünyada hiçbir esikliği olmayan insanla, zaruretler içinde yaşayan fakir fukaranın da tek isteği " FATİHA" ve hayır dua.

Bu yazıyı neden yazdım? Rahmetli annemin mezarını yaptırmak, yine kayın peder ile kayın validemin mezarını da tekrar elden geçirtmek üzere Güngör ustanın yanına gittiğimde orada tanıdığım bazı dostlara rastladım. Yakından tanıdığım bir dostum çok sevdiği babasını kaybetmiş. Hala onun taze acısını yüreğinde taşıyor. Mezarçıya " Güngör Usta, babamın çok güzel bir evi vardı. Rahatına çok düşküdü. Evinde her türlü konforu vardı, akıllı evde oturuyordu (Akıllı ev nasıl oluyor bilmiyorum) Dünyada iken en güzel evde

yaşadı. Mezarının da en iyi mezar olmasını istiyorum, orada rahat ve huzur içinde uyumasını istiyorum. Mezarı, kabristanın en güzeli olsun. Hiçbir masraftan çekinme” diye Güngör Ustaya talimat veriyordu. Kendisine konu ile ilgili bir şey söylemek istedim ama maalesef bu cesareti kendimde bulamadım. Zira acısı pek taze idi. Cesaret bulsaydım dostuma şu hikâyeyi anlatacaktım. Vaktin birinde bir ananın bir oğlu ölür. Ana yüreği dayanamaz bu yüke, varır bir Bilge’ye,

- Bir oğlum vardı şu dünyada. Öldü... Yapayalnız kaldım. Tek çaremdi, tükendi. Medet...
- Bilge cevap verir: “ Bana içinden hiç ölü çıkmamış bir evden yarım bardak su getir. Allah’a Yalvarayım, yakarayım, oğlun geri gelsin...”

Ana, sevinçle kendini sokağa atmış, koşmuş, aramış, yorulmuş... Çaresizliğine çareyi “ Ölümün herkes için olduğunu” bilmekte bulmuş. Biz de öyleyiz... Ölen ana olmuş, oğul olmuş fark eder mi? Ölmek, erişmek bilindikten sonra... Ölmek kavuşmak olduğuna inandıktan sonra...

Bu yakın dostum düşünmüyordu ki bir gün kendisi de oturduğu evden babası gibi, herkes gibi ebedi aleme göç edecekti. Dikkatimi çeken şu. Dindarı da, dinle yakından ve uzaktan ilgisi olanın da olmayanın da mezar konusunda daha hassas olduklarını görüyorum. Bazı dostlarımın anne – babalarını Manisa’da Çatal Mezarlığına defnetmeyi bir ayrıcalık olarak görüyorlar. Annemizi, babamızı Çatal mezarlığına defnetmişiz, muhteşem mezar yapmışız bunların hiç önemi yok. Ha Kırtık, ha Çatal mezarlığı hiç fark etmez. Önemli olan anne babalarımızın amel defterinin açık kalması için hayırlı bir evlat olarak görevimizi yerine getirmektir. Falan mezarlığa yahut filan kabristana defnedilmek bir şeyi değiştirmez. Nereye gömülürsen gömül netice değişmez. **Önemli olan kendimize veya yakınlarımıza mezar hazırlamak değil, kendimizi ve yakınlarımızı mezara hazırlamaktır. Anneler, babalar dünyada çocuklarının ayağına tiken batmasını istemezken, çoğu anne- babalar çocuklarının ebedi hayatını hiç gündemine almazlar.** Kişiyi gömüldüğü mezarın kurtarmayacağını, o çukurda ameliyle baş başa kalacağını, ameli iyiye mezarının cennet bahçelerinden bir bahçe haline geleceğini, değilse cehennem çukurlarında bir çukur haline geleceğini, herkes mezarında inancına ve ameline göre muamele göreceği hakkında ayet ve hadisleri neden göz ardı ediyoruz.

Bir gün ashaptan Ebu Derda hazretlerine bir adam gelip yardım istiyor. “ Ey Ebu Derda! Benim büyük bir hastalığım var. Bana, bu hastalığımı iyileştirecek bir ilaç tavsiye et” der. Ebu Derda’ın hastalığın nedir sorusuna adam: “ Benim gönlümde aşırı bir dünya muhabbeti var. Gönlüm adeta karardı. Ölümden çok korkuyorum, ibadetimden de zevk alamıyorum” diye cevaplar. Ebu Derda “ Kardeşim senin hastalığın hastalıkların en büyüğü ve en kötüsüdür. Eğer vaktinde tedavi etmezsen, bunun sonu imanın zevalidir. “ deyince, o zat, büyük bir telaşla “ Aman ya Ebu Derda! Lütfen söyle ne yapayım” diye sorar. Sahabe Ebu Derda ise şu tavsiyede bulunur:

- Sık sık hastaları yoklamaya git. Cenaze namazına katıl ve kabir ziyaretlerinde bulun. Bu üç şeyi muntazaman yaparsan hastalığın kalmaz, gönlün nurlanır, basiret gözün açılır.

Aşırı korku, yaranın acısını bir an unutturduğu gibi, aşırı dünya sevgisi de ölümü unutturuyor. Günümüzün insanı ölümü öldürerek (unutarak) yaşamayı kar biliyor. Kendini yalancı dünyanın heva ve hevesine kaptırarak, aldığı yalancı haz ve zevklerle oyalanarak unuttuğunu sanıyor. Ama o, hiç kimseyi unutmuyor. Hepimiz bu dünyada yolcuyuz. İneceğimiz durak geldiğinde inmek istemesek bile hiç itiraz edemeden arabadan çekip alıyor ve bizi indiriyor. Durağa gelmeden önce de bir sürü haberler gönderiyor. Bir adamın Azraille olan arkadaşlığını sanırım biliyorsunuzdur. Adam Azrail’le yakın arkadaş ve dost olur. Ve dostluğuna dayanarak Azrail’den kendisine bir torpil yapmasını ister ve der ki” Ne olur benim öleceğimi daha önceden haber ver ki ona göre tedbirimi alayım.” Azrail de bu konuda kendisine yardımcı olacağına dair söz verir. Yıllar sonra Azrail, aniden dostunun kapısını çalarak emaneti almaya gelir. Dostu itiraz eder. “ Hani sen bana daha önceden haber vereceğine dair söz vermiştin” dediğinde, Azrail ben sana okadar haber gönderdim ki diye başlar. Burada azrailin sözünü şiirleştiren şairin şiiriyle dile getirelim.

ÖNCE DİŞLERİMİZ DÖKÜLDÜ/ SONRA SAÇLARIMIZ./ VE ARDINDAN / BİRER BİRER /ARKADAŞLARIMIZ.

Nedense Ebu Derda’nın ilaçları hiç aklımıza gelmiyor veya gelse de bile bir ayağımız çukura düştükten sonra geliyor. Bugün vefat edenlerin ardından söylenen sözler, bir gün bizim ardımızdan da söylenecek. Çoluk, çocuğumuz, dostlarımız Güngör Ustaya talimat veren dostum gibi “ Unutamayacağım,

babam benim her şeyimdi, nasıl unutturum onu. Hayatta unutamam vs.” gibi sözler bizlerin arkasından da söylenecek. Ama zaman her şeyin en güzel ilacı. Biz uyuruz, zaman uyumaz. Akışına devam eder. Zaman durmaksızın akıp giderken, ömrümüzü de beraber götürür. Aslında zaman değil, ömrümüzdür giden ama bir türlü farkına varamayız ve varmak da istemiyoruz. “ **ÖLÜMDEN BAŞKA HER ŞEY YALAN**” şarkısını söyleriz, ölümün arkadaşımıza, komşumuza geleceğine inanır da bir türlü bize geleceğini düşünmek istemeyiz.

Allah hepimize güzel mezar değil, bize mezarda yoldaş olacak güzel amel nasip etsin. Çünkü “ **HAYAT FANİ, ÖLÜM ANİ**”

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin “ DEĞERLERİMİZ” konulu konferansıya Afyon- Dinar “ T” tipi Ceza Evinde Mahkumlarla beraberdi.